

עפ"ג 27761/09/15 - חיה שרה אבן טוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 27761-09-15 אבן טוב נ' מדינת ישראל
לפני כב' הנשיא אברהם טל - אב"ד
כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
המערערת חיה שרה אבן טוב
נגד המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

בפנינו ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש השלום בכפר סבא (כב' השופטת הבכירה נאווה בכור) מיום 7.9.2015, שניתן לאחר שהמערערת הורשעה על פי הודאתה, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בעבירות של גניבה בידי עובד לפי סעיף 391 לחוק העונשין ורישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק, ונידונה ל-54 חודשי מאסר בפועל, לשנת מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורה שלא תעבור על העבירות בהן הורשעה, לתשלום פיצוי למתלוננת בסך 400,000 ₪ ולתשלום קנס בסך 5,000 ₪.

הערעור מופנה כלפי חומרת עונשי המאסר, הפיצוי והקנס שהוטלו על המערערת.

העובדות נושא הרשעת המערערת

1. על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, בין השנים 1996 עד 2007 עבדה המערערת במפעל "דורם מוצרי גומי בהזרקה" בקיבוץ רמת הכובש ובין השנים 2001-2007 שימשה מנהלת חשבונות ראשית במפעל והיתה מורשית חתימה על המחאות המפעל.

2. בין השנים 2001-2007 גנבה המערערת מהמפעל המחאות בסכום כולל של 899,000 ₪, רשמה על גביהן סכומי כסף למוטבים שונים, וחתמה בחותמת ובחתימת ידה.

בין השנים 2001 - 2007 גנבה המערערת, בעשרות הזדמנויות, המחאות בסכום כולל של 415,000 ₪ והפקידה אותן בחשבונות הבנק שלה ושל מקורביה, שהעבירו לה את סכום ההמחאות שהופקדו בהעברות בנקאיות.

3. בין השנים 2001-2005 גנבה המערערת המחאות בסכום כולל של ₪ 484,000 ובתדירות של פעם בחודש - חודשיים לערך הפקידה אותן בחשבון בנק השייך לחברת "א.א. שיווק בע"מ" בבעלות גיסתה. סמוך לאחר הפקדת המחאות הגנובות, יצרה המערערת קשר עם גיסתה שהעבירה אליה את הכספים בהעברות בנקאיות או במזומן.

4. על מנת להסוות את משיכת המחאות נהגה המערערת בחלק מהפעמים להשמיט את מספר האסמכתא של המחאות הגנובות מרישומי הנהלת החשבונות באופן שנחזה שלא נעשה בהן שימוש או שהן בוטלו. בחלק מהפעמים לא רשמה המערערת את המחאות הגנובות על פי הנהלים בכרססת הנהלת החשבונות המתאימה או שרשמה רישום כוזב.

תסקיר שירות המבחן

1. מתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט קמא, והוצג גם בפנינו, עולה שהמערערת היא בת 55, גרושה ואם ל-3 ילדים בגילאי 17-26. אין לה מקום מגורים קבוע והיא מתגוררת אצל אחותה ומכירה לחילופין. המערערת סיימה 12 שנות לימוד, בעלת תעודת בגרות חלקית, למדה הנהלת חשבונות, ושירתה שירות צבאי מלא.

המערערת עובדת אצל חברתה בחברה לתקשורת אינטראקטיבית. לאחר פיטוריה מהמפעל, עבדה כ-3 שנים בתחום הנהלת חשבונות אצל מעסיק פרטי, אך בשל קושי לתפקד בגין התנהלות התיק הפלילי וקיום רישום פלילי - היא החליטה לעזוב את מקום עבודתה.

2. לדברי המערערת, הרקע למעורבותה בעבירות היה התדרדרות מצב בנותיה לאחר גירושה מבעלה לפני כ-15 שנה, להן קדמו שלוש שנות פרידה, כאשר באותה תקופה הם המשיכו לגור בקיבוץ. בתה הבכורה הייתה קורבן עבירה וכאמצעי התמודדות עם הטראומה החלה להשתמש בסמים בתדירות גבוהה. המערערת נהגה לחפש אחר בתה באזורים שונים בארץ, שתפה פעולה עם המשטרה וגורמי רווחה, והתמודדה לבדה עם מצבה של הבת, ללא סיוע הבעל. באותה תקופה היא לא הייתה פנויה לטפל בבת האמצעית, שפיתחה הפרעת אכילה, ממנה היא סובלת גם כיום.

המערערת חשה שמשפחתה נפגעה על לא עוול בכפה, והייתה מונעת מהצורך להעניש את העולם ולפצות אותה ואת משפחתה.

בשנת 2001 החלה המערערת לגנוב כספים מהמפעל בו עבדה והם בוזבוזו על ניסיונות להרחיק את בתה משימוש בסמים ולשלב בהליכי גמילה שונים, על נסיעות לחו"ל עם ילדיה ופיצוי עצמי. מעסיקה נהג להטריד אותה מינית, דבר שחיזק את המשך התנהגותה כעוברת חוק. הייתה ממוקדת בילדיה ובעצמה, והתעלמה מהפגיעה שהיא גורמת למעסיקה ולחברי הקיבוץ, ומהכשל המוסרי שלה.

3. המערערת הביעה חרטה ובושה על מעשיה, ובמבט לאחור היא מבינה שנהגה באופן שגוי ולא מותאם והייתה צריכה לפנות לגורם טיפולי על מנת להתמודד עם קשייה וקשיי בנותיה באותה עת. לדבריה, היא החזירה את חובה למפעל בכספים שצברה במשך השנים בעבודתה. בשל המבוכה שחשה ממעשיה היא לא שבה לבקר בקיבוץ ובכך נותקו כל קשריה שם ואף אחד מבני משפחתה לא ידע על מעשיה.

המערערת מסרה שהיא אינה רואה עצמה מסוגלת לעמוד בעונש מאסר, ואימה שתיקח חייה בידה אם זה יוטל עליה, אך שרות המבחן התרשם מפער בין הצהרותיה על דאגה לילדיה לבין האיום בפגיעה עצמית.

לדברי המערערת, היא הייתה מטופלת אצל פסיכולוגית מטעם קופ"ח ביחידה לבריאות הנפש בשל מחשבות אובדניות ועל מנת לסייע לעצמה, אך לאחר מכן, בשל נסיעה לחו"ל של המטופלת שלה וסיום סבסוד הטיפול מטעם קופת החולים, היא לא יכלה להמשיך ולממן את הפגישות הפרטניות, ובמקביל, חזרה בתה האמצעית להיות בטיפול במסגרת זו, והמערערת סברה כי לא יהיה זה נכון שהן יטופלו באותה מסגרת.

4. שרות המבחן התרשם כי הנסיבות שהביאו את המערערת לביצוע העבירות היו פרידתה וגירושה מבעלה ואירוע הפגיעה בבתה הבכורה שהובילו את המשפחה למשבר אקוטי. המערערת לא הצליחה להתמודד עם האירועים בצורה מקדמת, והפנתה את תחושותיה שהיא קורבן כלפי חוץ, תוך שהיא מנצלת את מעמדה כמנהלת חשבונות של המפעל.

לאור חומרת המעשים, התלבט שרות המבחן בהמלצתו, ולאחר שמנה את גורמי הסיכון והסיכוי להישנות העבירות, המליץ שרות המבחן לבחור באפיק השיקומי ולהטיל על המערערת עונש שיאפשר את עמידתה במבחן למשך שנה, במסגרתו תשולב בקבוצה ייעודית בתחום המרמה.

עדויות של מזכיר הקיבוץ, אורי מרגלית

מזכיר הקיבוץ סיפר שחברי הקיבוץ הופתעו לגלות את המעילה, שנמשכה באופן שיטתי כמה שנים, שהיא גם מעילה חמורה באמון הפנימי וגרמה להלם חברתי, שכן מעולם לא היה מקרה כזה לפני או אחרי כן בהיקפים ובשיטתיות הזו.

הקיבוץ הגיש תביעה אזרחית, זכה בה ונפסק שעל המערערת לשלם לקיבוץ 850,000 ₪. מאז ועד היום תפח הסכום ל-1.2 מיליון ₪ אך המערערת לא טרחה לשלם אפילו שקל וימים ספורים לפני פתיחת תיק ההוצל"פ מכרה את הדירה שהיתה ברשותה.

הגם שעוקלו משכורותיה של המערערת לאחר שעזבה את הקיבוץ בשנת 2007 עדיין נותר סכום של 1.2 מיליון ₪ שלא שולם. המערערת לא סולקה מהקיבוץ, אלא עזבה בשנת 2007 כדי להימנע מפניית הקיבוץ למשטרה. אחד מילדיה מתגורר עם אביו בקיבוץ כיום, ובתה גרה במשך שנה בקיבוץ ושום רע לא אונה לה. המערערת חתמה על הסכם כי היא מודה במעילה והתחייבה לשלם לקיבוץ 750,000 ₪ בתמורה לאי פניה למשטרה, אך גם הסכם זה היא לא קיימה.

דברי המערער

המערער מסרה שמאוד קשה לה נפשית, היא מתחרטת על מעשיה, ויודעת שיכולה הייתה לפעול אחרת, אך את הנעשה אין להשיב. היא משקיטה את מצפונה באמצעות התנדבות, כיום יש לבתה בעיות של הפרעות אכילה, ואם תיכנס למאסר - ביתה תתמוטט.

היא משתכרת מעבודות מזדמנות וחברים עוזרים לה, אך בגלל שהמקרה פורסם היא כמעט לא מצליחה לעבוד ולהתקבל למקומות עבודה וגם כשהיא מתחילה לעבוד, מגיעות דרישות כספיות מההוצל"פ, והיא מפוטרת.

לדבריה, אין לה אפשרות לקחת כסף ממשפחתה שאינה בעלת אמצעים ולשלם את החוב לקיבוץ, והיא אינה יכולה לקבל הלוואה בנקאית כי היא בעלת חשבון מוגבל.

גזר הדין של בית משפט קמא

1. נסיבות תיק זה חמורות ביותר, שכן בבסיסן מעילה ממושכת, שבוצעה במהלך מספר שנים ע"י המערערת בהיקף של מאות אלפי שקלים. המערערת פגעה פגיעה קשה בערכים מוגנים שעניינם שמירה על קניינם של הפרט ושל הקולקטיב, לצד פגיעה בחובות אמון, בהיותה מנהלת חשבונות וחברת קיבוץ.

2. המערערת ביצעה את העבירות תוך תכנון מוקדם, בתחכום רב, ותוך הסתרת עקבותיה, באמצעות רישום כוזב בכרטיס הנהלת החשבונות ושינוי הנתונים בדפי הבנק. היא פעלה בתדירות גבוהה, ביצעה אינספור גניבות בהיקף אדיר במהלך 6 שנים, עד שהדבר הפך לשגרת חיה במהלך אותה תקופה.

3. המערערת תכננה, יזמה וביצעה את העבירות, ונעזרה בשיתוף פעולה של קרוביה, בכלל זה בחברה בבעלות גיסתה, על מנת לקבל מהם את פדיון ההמחאות הגנובות במזומן או העברה בנקאית.

4. הנזק שגרמה המערערת מגיע למאות אלפי שקלים, כאשר בשל העובדה שלא שילמה את חובה הוא תפח ועומד על כמיליון ורבע ₪ בקירוב. אלמלא המערערת נתפסה - היא הייתה ממשיכה לגנוב סכומים גדולים יותר, ולהסב למפעל ולקיבוץ נזק חמור עוד יותר. ה"מניעים" שמנתה המערערת לביצוע הגניבה לא מצדיקים את מעשיה ומקוממיהם.

5. עיקר חומרת מעשי המערערת נובע מניצול ציני, בוטה וחמור של מעמדה כמנהלת החשבונות הראשית של המפעל, לצרכיה האישיים. דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו שימשה המערערת חברת קיבוץ, חברה שמושתתת על יחסי אמון ותלות הדדית בין חבריה.

6. העבירות בוצעו במהלך השנים 2001-2007, היינו לפני כ-8 שנים, ולא ניתן להתעלם מהעובדה לפיה כתב האישום הוגש רק ביום 5.11.13, בשהיו ניכר וחרוג ומכך שאין למערערת עבר פלילי אך יש לתת

משקל מועט לטענות אלה, המשמשות כטענות שהינן בבחינת "חרב פיפיות" בעניינה. חלוף הזמן עומד לרועץ למערערת הואיל ולא השכילה לנצל את השנים שחלפו על מנת לתקן את הנזק והעוול להם גרמה, לא שילמה את חובה למפעל כפי שנפסק בהליך האזרחי ולא הראתה נכונות לעשות כן בתשלום חלק מהסכום, אף בתשלומים. גם העדר עבר פלילי אינו משמש טענה לקולא באופן ממשי, הואיל ומדובר בעשרות מעשי גניבה שבוצעו מידי חודש במהלך שש שנים.

גם אם כתב האישום המתוקן אינו כולל רכיב של "ריבוי עבירות", מעיון בו עולה שהנאשמת שבה וביצעה מעשי נוכחות ורמיה פעם אחר פעם, באין מפריע וללא היסוס, ולכן אין בהעדר רישום פלילי כדי לשנות עובדה זו.

7. החרטה שהביעה המערערת אינה חרטה של ממש, שכן בדבריה בשרות המבחן, כמו גם בבית המשפט, ניכרת התמקדותה בעצמה ובנזקיה, ובתחושה שהיא הקורבן האמיתי. המערערת לא חדלה ממעשיה בשום שלב במהלך השנים הרבות בהן גנבה כספים ולא התחרטה וגם לאחר מכן היא לא עשתה דבר על מנת לשלם למצער חלק מחובה במהלך השנים שחלפו.

8. אין קשר בין המשבר המשפחתי והאישי אליו נקלעה המערערת במהלך התקופה הרלוונטית לבין העבירות אותן ביצעה ועל הפגיעות שנגרמו ועתידות להיגרם למשפחתה, ואין לה להלין אלא על עצמה.

9. **ביהמ"ש קמא הסכים עם טענת המדינה לפיה מתחם העונש ההולם את מעשי המערערת נע בין שלוש לשש שנות מאסר בפועל.**

10. הואיל ומעשי המערערת מצויים ברף הגבוה של העבירות נושא גזר הדין, על עונשה להיות ברף העליון של המתחם, כאשר בשל חלוף הזמן, העדר עבר פלילי והודאתה במסגרת הסדר טיעון, יש להקל עמה במידה מסוימת, אך אין מנוס מהטלת מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח.

11. בית המשפט אינו יכול לנהוג בסלחנות באלו המנהלים תחת ידם כספים שהופקדו בידם מתוך אמונה שלמה כי יבצעו תפקידם בהגינות וביושרה - והם עושים בכספים אלה כבשלהם ללא מורא מהדין.

נוכח האמור, אין בהמלצת שירות המבחן כדי להוות ענישה הולמת בנסיבות אלה, וככל שתוצאה המערערת להשתלב בהליך טיפולי ההולם את צרכיה - תוכל לעשות כן במהלך ריצוי מאסרה.

נימוקי הערעור

1. בית משפט קמא התעלם מכך שגזר הדין היה צריך להיות פועל יוצא של הרשעת המערערת בעבירה מתמשכת אחת, כפי שהסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, בעוד שצוין בגזר הדין שמדובר בריבוי עבירות.

העונש החמור שהושת נבע מריבוי העבירות שהמערערת לא הורשעה בביצוען.

2. בית משפט קמא התעלם ממשיך הזמן הרב שעבר מביצוע העבירות ובין מתן גזר הדין. בית משפט קמא טעה גם בחישוב הזמן ובמתן פרשנות שלילית לחלוף זמן זה, לצורך החמרה בעונשה של המערערת. חלוף הזמן הוא עובדה אריתמטית שאינה ניתנת לשינוי ויש בה על פי פסיקת בית המשפט העליון כדי להוות שיקול לקולת העונש ולא להחמרתו.

3. בית משפט קמא טעה כשזקף לחומרת העונש את העובדה שהמערערת הגיעה להסדר כספי עם מס הכנסה בעניין אי השבת כספי הגניבה למפעל, דבר ששימש נימוק נוסף להטיל עליה עונש כה חמור, שכן ההסדר נעשה בעקבות המלצת בית המשפט ובעקבות ההסדר נמחק האישום השני מכתב האישום.

4. בית משפט קמא לא הביא בחשבון לקולת העונש את התנהלות המשיבה שגרמה להגשת כתב אישום למעלה מחמש שנים לאחר שהעניין הועבר לטיפול המשטרה. ב"כ המשיבה הצהיר לפרוטוקול בהצהרה מוסכמת שהתלונה הוגשה ביולי 2008 והמערערת נחקרה רק בשנת 2012 והדבר מהווה שיהוי משמעותי שהיה צריך להילקח בחשבון במסגרת גזר הדין, ובניגוד לפסיקתו המחייבת של בית המשפט העליון.

5. בית משפט קמא טעה כשלא נעתר להמלצת שרות המבחן ולא הביא בחשבון את האמור בתסקיר כשיקול לקולא, אלא נתן לאמור בו פירוש מחמיר ודלה ממנו ממצאים ומסקנות שלא נכללו בו.

6. בית משפט קמא התעלם מהודאתה וחרטתה של המערערת, שהודתה במיוחס לה עוד בחקירתה במשטרה ובמסגרת התיק האזרחי.

7. בית משפט קמא טעה כשאימץ את מתחם הענישה שדרשה המשיבה, שהוא מתחם ענישה חמור מדי בהתחשב בנתוני המקרה וגבוה מהמתחמים שנקבעו בערכאות שונות, לרבות כאלה שאומצו על ידי בית המשפט העליון.

8. בית משפט קמא קבע קביעות עובדתיות ואחרות שכלל לא הופיעו בכתב האישום, חלקן ללא בסיס וחלקן שגויות, במטרה לגזור על המערערת עונש ברף הגבוה של מתחם הענישה.

9. בית משפט קמא טעה כשלא התיר הגשת תחשיב בדבר כלל זכויותיה הכספיות של המערערת שנלקחו וקוזזו על ידי הקיבוץ במטרה להציג תמונה נכונה ומאוזנת. עדות מזכיר הקיבוץ לחומרת העונש לא התייחסה לעובדות כתב האישום המתוקן.

10. בית משפט קמא טעה בהטילו על המערערת לפצות את הקיבוץ בסכום של 400,000 ₪, למרות שקיים פסק דין אזרחי העוסק בפיצוי. מדובר בענישה כפולה והמערערת אינה יכולה לעמוד בסכום נוסף על הסכום שנפסק לחובתה בתביעה האזרחית.
11. במהלך הדיון בפנינו חזר ב"כ המערערת על טענותיו בכל הקשור לתיקון כתב האישום כך שלא ייוחסו למערערת "ריבוי עבירות" ועל טענותיו בכל הקשור לשיהוי הניכר בהגשת כתב האישום, לאחר שיהוי בהגשת התלונה ע"י הקיבוץ.
- ב"כ המערערת טען שבימ"ש קמא התעלם ממצבה הנפשי של המערערת, כמתואר בתסקיר, מהאיום לשלוח יד בנפשה אם תיאסר ומכך שהמערערת ומשפחתה סולקו מהקיבוץ ללא כל זכויות.
- לטענת ב"כ המערערת, אחיה של המערערת שילם לקיבוץ על חשבון חובה של המערערת 120,000 ₪ ולפי חישוב שערך חשבונאי, היא חייבת לקיבוץ 600,000 ₪ בלבד.
12. במהלך הדיון בפנינו טען ב"כ המערערת שבימ"ש קמא לא התחשב בהודאת המערערת, בעברה הנקי ובסיכויי השיקום שמתוארים בתסקיר המבחן והפנה לפסקי דין בהם הוטלו 6 שנות מאסר ועונשים קרובים לעונש המאסר שהוטל על המערערת, על נאשמים שביצעו מעשי גניבה ממעביד בסכומים גדולים מאלה שביצעה המערערת.

תגובת המשיבה

1. כתב האישום לא ייחס למערערת מלכתחילה "ריבוי עבירות".
2. בימ"ש קמא נתן משקל מספיק לחלוף הזמן מאז גילוי המעשים ועד להגשת כתב האישום ולא מצא פסול בהסדר החוב עם מס הכנסה.
3. המערערת גנבה מידי חודש סכומי כסף גדולים מהמפעל בו עבדה כמנהלת חשבונות ראשית והייתה מורשית חתימה, בצורה מתוחכמת ועם ניסיונות הסוואה עד שנתפסה.
4. המערערת פגעה עמוקות בחברי הקיבוץ, שפתחו בפניה את ביתם ושהמפעל היה פרנסתם העיקרית. המערערת עזבה את הקיבוץ וחלק מילדיה המשיכו להתגורר בו גם לאחר מכן.
5. מהתסקיר עולה שהמעשים לא נעשו בגלל מצוקה כלכלית של המערערת, שנסעה לחו"ל, ועולה מניפולטיביות כשלא לקחה אחריות על מעשיה, לא מגלה אמפתיה לקורבנותיהם, מתעלמת מהנזק שגרמה לקיבוץ ורואה עצמה כקורבן.

דין והכרעה

1. אף אנו, כמו בית משפט קמא (ראה עמ' 9 למטה בגזה"ד), איננו מתעלמים מכך שהמערערת לא הואשמה ולא הורשעה ב"ריבוי עבירות" אך אין בכך כדי להקל מחומרת מעשי הגניבה שביצעה מהמפעל בו עבדה כמנהלת חשבונות ראשית והייתה מורשית חתימה במהלך מספר שנים בתכנון ובתחכום, ותוך שיתוף פעולה עם בני משפחתה, כפי שמתואר בכתב האישום המתוקן.
2. המערערת מעלה חמורות באמון שנתנו בה מעבידיה במפעל ובחברי הקיבוץ, שהיא ובני משפחתה היו חברים בו, ואשר המפעל שימש מקור פרנסתם.
- משכך, אין מקום להתחשב בכך שהמערערת נאלצה לעזוב את הקיבוץ לאחר גילוי מעשי הגניבה והרישומים הכוזבים שעשתה במסמכי המפעל על מנת להסוותם ועל כך שוויתרה על זכויותיה הכספיות.
3. אין בפסקי הדין שנכללים בטבלה שהוגשה ע"י ב"כ המערערת, ושצורפו להודעת הערעור, בהם הושתו על נאשמים שסכומי הגניבות נושא הרשעותיהם היו גבוהים מאלה שגנבה המערערת, 6 שנות מאסר, כדי להוות נימוק להקל בעונשה של המערערת, שכן רובם הם תוצאה של אימוץ הסדר טיעון שהתייחס גם לעניין העונש.
- עם זאת, גם פסק הדין בע"פ 51763-09-14 (מחוזי מרכז) **דור נ' מדינת ישראל** שבו הוטלו על המערער 5 שנות מאסר והופעלו 7 חודשי מאסר על תנאי, אינו יכול לשמש תקדים שכן מדובר בגניבת שני מיליון ₪ ממעביד במהלך 9 שנים ע"י מי שריצה בזמן ביצוע העבירות מאסר בעבודות שירות והיה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי שהופעל.
4. בית משפט קמא אמנם התחשב בהודאתה של המערערת ובעברה הנקי, אך נראה לנו שמן הראוי היה לתת לכך ביטוי נוסף לקולא בעונש המאסר בפועל שהוטל על המערערת מעבר למה שניתן ע"י בית משפט קמא.
- המערערת הודתה מיד במעשיה בפני גורמי הקיבוץ, בתביעה אזרחית שהוגשה נגדה ע"י הקיבוץ ובחקירתה במשטרה והודתה מיד בפני בית משפט קמא לאחר שתוקן כתב האישום ע"י מחיקת אישום שייחס לה ביצוע עבירות מס, וזאת לאחר שהגיעה להסדר עם שלטונות המס בעקבות המלצת בית משפט קמא במותב אחר.
5. בית משפט קמא אמנם התחשב בחלוק השנים מאז גילוי מעשי הגניבה ועד הגשת כתב האישום, אך נראה לנו כי מן הראוי היה לתת גם לכך ביטוי נוסף לקולא במשך תקופת המאסר שהוטלה על המערערת מעבר למה שניתן בית משפט קמא.

גם אם חלוק שנה מאז גילוי העבירות נושא גזר הדין ועד להגשת התלונה לא נזקף לחובת גורמי אכיפת החוק, לא הובא בפנינו הסבר לחלוק 4 שנים מאז הוגשה התלונה למשטרה וחקירת המערערת, שהודתה מיד

במעשיה, ועד הגשת כתב האישום.

גם העובדה שהקיבוץ היה נכון לסיים את הפרשה מבלי להגיש תלונה, ובלבד שהמערערת תשיב את כספי הגניבה, דבר שעיקב בחודש את הגשת התלונה, מצדיקה הקלה בעונשה של המערערת. יש בכך כדי לעורר תהיות מסוימות, במיוחד לאור הדברים שהושמעו על ידי מזכיר הקיבוץ בהתייחס לפגיעה הקשה שפגעה המערערת באמון חבריה.

6. אמנם שירות המבחן לא ייחס אמון לאיום האובדני של המערערת אם תיאסר, אך אין להתעלם ממצבה הנפשי כמתואר בתסקיר המבחן ומהעובדה שהיא עומדת לרצות עונש מאסר לראשונה בחייה לתקופה לא קצרה.

7. לאור כל האמור לעיל, ומבלי להקל ראש במעשי המערערת שהצדיקו את מתחם הענישה שנקבע ע"י בית משפט קמא, אנו מקבלים את הערעור וקובעים שהמערערת תרצה 45 חודשי מאסר בפועל החל מיום 1/11/15.

8. אנו דוחים את הערעור כלפי הפיצויים שחויבה המערערת לשלם למתלוננת, שכן היא לא צורפה כמשיבה בערעור.

אנו דוחים את הערעור כלפי הקנס שהושת על המערערת שכן מדובר במעשים שנעשו ממניע כלכלי, ולפיכך צדק בית משפט קמא שסבר כי ראוי להכות את המערערת גם בכיסה.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשע"ו, 10 נובמבר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והמערערת.

שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת

אברהם טל, נשיא